

Arrest

nr. 127 597 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 januari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Tibetaanse origine te zijn, afkomstig te zijn uit het district Jinchuan gelegen in de provincie Sichuan en over het Chinese staatsburgerschap te beschikken. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Rond uw twaalfde levensjaar werd u monnik en startte u uw monniksopleiding. Wegens de strikte regels van het Chinese regime op het beoefenen van religie, werd u pas op achttienjarige leeftijd toegelaten te verblijven in een Tibetaans klooster. U woonde twee à drie jaren in het klooster Thugye Chenpo, genaamd in het Chinees Guanyin Qiao Pusa. Toen u zestien of zeventien jaar oud was, ging u studeren en leven in het klooster Palyul Tarthang te Jiuzhi in Golok. In totaal woonde u daar een achttal jaren. Omdat u ernaar streefde een audiëntie te hebben met de Dalai Lama maar ook met andere belangrijke Tibetaanse lama's die allen in ballingschap te India verblijven, besloot u naar India te gaan voor de kalachakra-initiatie in het jaar 2005. Immers bestaat er geen religieuze vrijheid noch vrijheid van meningsuiting in Tibet onder het Chinese bewind. In mei 2005 verliet u uw geboortestreek. Onderweg verbleef u enkele maanden in Golok en een maand in Lhasa. U stak clandestien de grens over met Nepal en bereikte later India. Omdat u niet in het bezit was van een verblijfsvergunning of een "Residence Certificate" (RC) in India, besloot u India te verlaten. U bezat evenmin andere documenten in India die u toelieten legaal uw familie te bezoeken in Tibet. Bovendien voelde u zich gediscrimineerd door bepaalde Indiërs als rijksjabestuurders en ook de politie. Na uw kloosterexamen in december 2012 verliet u het klooster om naar Europa te komen. U vertrok op 9 januari 2013 uit India per vliegtuig naar Italië. Per trein reisde u via Frankrijk naar België. U vroeg hier asiel aan op 17 januari 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGV) enkele originele foto's van uzelf in Tibet en India, een attest van het klooster Palyul Tarthang (Chinees: Baiyu) in Tibet met een briefomslag, uw originele green book, uw originele Special Entry Permit (SEP), een kopie van uw inschrijving in het opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Kathmandu, een origineel attest van het Office of the Reception Centre te Dharamsala, een origineel attest betreffende uw overplaatsing naar het Namdroling klooster in India, een origineel attest van het (Namdroling) Nyingmapa klooster, een origineel diploma in boeddhistische filosofie aan het Ngagyur Nyingma Instituut, enkele originele puntenlijsten, en een originele briefomslag van de koerierdienst EMS uit China neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2005 heeft u van januari 2006 tot januari 2014 in India verbleven. U woonde er als monnik ononderbroken in het Nyingmapa klooster te Bylakuppe in het Mysore district, Karnataka. U verliet het klooster pas in december 2012 na een examen. Met religieuze doeleinden reisde u binnen India vaak over en weer.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht

opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde echter dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India (zie gehoorverslag CGVS, pp. 8-11). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig omdat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zo goed als alle Tibetanen in India over een RC beschikken. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uw verklaring dat u volgens uw Special Entry Permit enkel was toegelaten een maand te verblijven in India voor het uitvoeren van een bedevaart, houdt evenmin steek (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Dezelfde bovengenoemde informatie toont immers aan dat Tibetanen na het beëindigen van een pelgrimstocht in India doorgaans zonder enig probleem een RC kunnen bemachtigen. Dat u nooit een RC werd uitgereikt ook al had u zich tot drie keer toe hiervoor ingeschreven tijdens het jaar 2009 zoals u verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.8), is ongeloofwaardig en stemt niet overeen met eerder genoemde informatie. U kon evenmin enig bewijs voorleggen van uw zogenaamde inschrijvingen voor het bekomen van een RC in India (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Voorts is het merkwaardig te noemen dat u na uw inspanningen in het jaar 2009 geen aanvraag voor een RC meer hebt ingediend zoals u beweerde. Uw verklaring hiervoor dat er toch geen mogelijkheid was tot het bekomen van een RC; kon u niet aannemelijk maken en is, zoals eerder uiteengezet, tegenstrijdig aan bestaande informatie. Bovendien kan uit uw verklaring dat u meermaals binnenlandse reizen maakte in India zonder hierbij melding te hebben gemaakt van enige moeilijkheden met de Indiase autoriteiten, worden verondersteld dat u wel degelijk in het bezit was van een RC (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uw verklaring dat u nooit hebt vernomen over de mogelijkheid voor Tibetanen met een lang verblijf in India om dit verblijf te regulariseren (zie gehoorverslag CGVS p.10), komt eveneens ongerijmd over en hier kan weinig geloof aan worden gehecht. Uw verklaring dat er in India regionale verschillen zijn in het toekennen van RC's stelde u op een eigen veronderstelling en is in tegenspraak met het gegeven dat de regels voor het uitvaardigen van een RC de ganse Tibetaanse gemeenschap in India betreft (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; daar uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet/nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u vooreerst dat u India verliet omdat u geen RC had (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verwijzend naar bovenstaande vaststellingen, kan hier geen geloof aan worden gehecht en kon u ten aanzien van India daardoor geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk maken. U gaf toe dat er in India steeds voor u goed werd gezorgd toen u in het klooster, dat u kortelings voor uw vertrek uit India verliet, verbleef. U werd nooit gearresteerd door de Indiase politie noch kende u ooit gerechtelijke problemen in India (zie gehoorverslag CGVS, p.12). De enige moeilijkheden in India die u aanhaalde baseerde op uw problemen met riksjabestuurders die er de gewoonte op nahouden Tibetanen meer geld aan te rekenen voor een rit dan Indiërs (zie gehoorverslag CGVS p.12). Wanneer u dit aankaatte bij de lokale Indiase politie, ondernam deze niks en voelde u zich niet gesteund. Uw geschetste geldelijke problemen met riksjabestuurders in India zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een concrete persoonsgerichte vervolging. Corruptie gebeurt op grote schaal in India en treft trouwens niet alleen de

Tibetaanse bevolking maar alle inwoners van India. U haalde geen overige moeilijkheden in India aan (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Nergens in uw asielrelaas kan worden afgeleid dat de discriminatie waaraan u mogelijk blootstond als Tibetaan in India dermate zwaarwichtig en ernstig was dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. U legde geen IC neer tijdens uw gehoor op het CGVS.

Vervolgens wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een Yellowbook of Identity Certificate gereisd hebben niet aannemelijk zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 9-10). U was immers onwetend over de gegevens in dit Yellowbook, u weet niet eens of het uw eigen identiteit bevatte of niet, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Gezien op de internationale luchthavens van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg (zie gehoorverslag CGVS pp.9 en 10). Zo beweerde u dat de smokkelaar uw IC zou hebben ingehouden. Ook is het weinig geloofwaardig dat u onwetend bent op basis van welke uitnodiging van een buitenlandse organisatie de smokkelaar u een visum zou hebben geregeld, zoals u verklaarde. Uw verklaring niet te weten om welke buitenlandse organisatie het gaat, doet vermoeden dat u bepaalde zaken wenst achter te houden voor het CGVS.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u er toch geen zou bekomen van de Indiase ambassade hier omdat u geld hebt betaald aan een smokkelaar om een RC te bekomen. Zoals eerder uiteengezet, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw gebruikte reisdocumenten om tot hier te komen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Bovendien zijn de overige door u neergelegde documenten niet van die aard dat zij de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin kunnen ombuigen. U legde foto's van uzelf genomen in Tibet en ook een klooster attest uit Tibet neer, maar uw herkomst uit Tibet wordt niet ter discussie gebracht door het CGVS. De kopie van uw inschrijving in de nelenkhang of opvangcentrum van Kathmandu en de kopie van uw "Special Entry Permit" (S.E.P.) tonen slechts aan dat u als Tibetaanse vluchteling in Nepal arriveerde en u legaal het Indiase grondgebied kon inreizen. Uw attest van het Office of the Reception Centre van Dharamsala en uw green book bevestigen dat u een verblijf kende in India en geregistreerd werd door de Tibetaanse Regering In Ballingschap. Uw diploma en puntenlijsten van het klooster in India tonen het niveau van uw religieuze studies aan in India. Er wordt niet getwijfeld aan uw religieus profiel. Geen van bovengenoemde documenten vormen een bewijs van vervolging in India noch van een risico op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be; 4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>; 5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>; 6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13; 7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13; 8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v711/india.htm>; 9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>; 10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile; 11.

US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>; 12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>; 13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; 14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf; 15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html; 16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011; 17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013; 18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013; 19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09; 20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014; 21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011; 22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ; 23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014; 24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014; 25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012, p. 32; 26. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ; 27. "Beyond proof credibility Assessment in Eu Asylum Systems", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), mei 2013, p. 199 – 204, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>; 28. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>; 29. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 19 februari 2014, een "*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*", UNHCR, februari 2003 en een "*COI Focus "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)"*", van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 6 mei 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus "*China - De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014.

1.3.4. Verzoekende partij legt ter terechtzitting haar originele Green Book, haar originele identiteitskaart van het klooster en een originele 'special entry permit' voor en legt een aanvullende nota met stukken neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd: stuk 30: dit betreft een verklaring die ook werd ondertekend door de ambassade van India te Brussel na de aanvraag tot een IC. Men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Tibet Bureau diende te wenden. Dit haalt de verklaringen van verweerster onderuit als zou men (makkelijk) een IC kunnen bekomen via de ambassade hier; stuk 31: dit betreft de verklaring van de begeleider die mee was naar de ambassade over wat daar is gebeurd en staft opnieuw het ongelijk van verweerster. Deze persoon is werkzaam in drie vluchtelingen VZW's; stuk 32 : dit betreft een studie van het IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de vluchtelingenconventie echter wordt verwezen naar de situatie van Tibetanen in India

en wordt geconcludeerd dat Tibetanen niet dezelfde basisrechten hebben als Indiërs en daarom niet kunnen uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1E vluchtelingenconventie. Deze redenering kan naar analogie worden toegepast. stuk 33: het betreft hier een origineel krantenartikel dat aantoont hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India; stuk 34: dit betreft het bewijs dat beide zaken: EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13 en EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13 nog altijd hangende zijn voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de “*Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan “*van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984*”. In een derde middel beroept verzoeker zich op de “*artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van “*artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.*”.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiare beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiare bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

Verzoekers identiteit en nationaliteit staan niet onmiddellijk ter discussie. Verzoeker is van Tibetaanse origine en is geboren op 5 mei 1980 in Ondruk, Gyaron in Sichuan, de Volksrepubliek China (VRC),

zoals ook blijkt uit de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde originele 'special entry permit', uitgegeven door de Indische ambassade, waaruit blijkt dat verzoeker op 3 januari 2006 Kathmandu is aangekomen. Verzoeker is in mei 2005 vertrokken. Verzoeker stelt dat "*op mijn hukou en shenfengzheng staat er geschreven Langkha*" (gehoor p. 3), doch geeft geen verklaring voor het niet neerleggen van zijn hukou, temeer verzoekers moeder en broer nog in Tibet verblijven. Verzoeker verklaart dat hij zijn shenfengzheng onderweg naar Lhasa heeft moeten weggooien omdat het anders te gevaarlijk werd bij een arrestatie (gehoor p. 6). Hoewel niet gedocumenteerd kan worden vastgesteld dat verzoeker van Chinese herkomst en nationaliteit is, dan stelt de Raad vast dat verzoeker op basis van de beperkte aangebrachte informatie op dit punt het voordeel van de twijfel dient te krijgen te meer nu hij naast een origineel Green Book, ook een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu voorlegt. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.5. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Indien verzoeker moet worden gevolgd dat hij in China geboren is, kan worden vastgesteld dat hij vertrokken is uit China om te studeren in een Tibetaanse school in India. Verzoeker verklaart Tibet te hebben verlaten om op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama, om op pelgrimstocht te gaan en om te studeren (vragenlijst 3.5, gehoor p. 5). Verzoeker stelt op de DVZ tevens dat hij terug wil keren naar Tibet en dat hij daarvoor in België een verblijfsstatuut wenst te bekomen (vragenlijst 3.5). Verzoeker heeft in Tibet twee jaar in een nabijgelegen klooster verbleven, dan een jaar thuis en nadien "*toen ik 16 à 17 jaar ik woonde daar 7 à 8 jaren*" (gehoor p. 3, p. 4). Verzoeker bleef 2 à 3 jaren thuis vooraleer hij in 2005 Tibet verliet, zodat hij bij zijn vertrek geen monnik meer was, temeer hij nooit officieel als monnik geregistreerd was. Verzoeker stelt dat hij deelnam aan betogingen in India, doch haalt geen problemen aan in dit verband. Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid.

2.6. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2006 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.7. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

2.8. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.9. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees

voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota). Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art 26 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”*

Is de omzetting van art 26 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art 26 van de richtlijn 2005/85/EG nu art 26 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

2.11. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst steeds naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer:

a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.12. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

2.13. Immers verzoeker kon in India, minstens vanaf 2006, ongemoeid en veilig verblijven en studeren. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Echter uit het administratief dossier en de gevoegde updates kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”).

2.15. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.16. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Dat verzoeker geen recht heeft op burgerschap, valt niet onder de Vluchtelingencriteria en is bovendien niet aangetoond, zoals evenmin de rijksjaproblemen, die bezwaarlijk zwaarwichtig zijn, laat staan een vervolging inhouden. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. In zover verzoeker volhoudt dat hij geen RC kan verkrijgen, stelt de Raad vast dat verzoeker na 2009 geen pogingen meer daartoe ondernomen heeft (gehoor p. 8), hetgeen niet ernstig is, noch kan uit

de objectieve informatie blijken dat diegenen die met een SEP pilgrimage binnenkomen geen RC kunnen krijgen, noch is aannemelijk dat een klooster zijn volgelingen niet zou voorzien van de juiste documenten temeer gezien de ondersteuning van de CTA. Verzoeker kan bezwaarlijk menen recht te hebben op internationale bescherming indien hij beweerdelijk zelf heeft nagelaten zijn verblijf te regulariseren, hetgeen hij evenmin aantoonde terwijl hij nauwe contacten had met de kloosters en de CTA. Aangezien verzoeker "veel heen en weer" gereisd heeft in India (gehoor p. 12) en hij alleszins bij controles verantwoording had moeten afleggen, wat hij niet verklaart noch enige vrees dienaangaande, kan eerder blijken dat verzoeker een verblijfsrecht had. Verzoeker blijft aldus bij loutere beweringen en kan niet overtuigen over geen RC te (kunnen) beschikken, temeer gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen. Daarenboven haalde verzoeker op de DVZ enkel als reden aan dat hij India verlaten heeft, dat hij terug wou gaan naar Tibet en dat hij daarvoor in België een verblijfsstatuut wenst te bekomen (vragenlijst 3.5). Ook op het gehoor stelt verzoeker dat hij "*ik had geen specifiek probleem in India*" (gehoor p. 11). Dat "*Verzoeker zou niet weten waarom hij zou moeten liegen over het feit dat hij niet in het bezit is van een RC nu op het ogenblik dat hij asiel heeft aangevraagd men juist erkend werd als vluchteling als men zoveel mogelijk documenten ter bewijs voor kon leggen, een RC was hier één van.*", is een loutere niet-geadstrueerde bewering, noch ziet de Raad in waarom verzoeker geen reden zou hebben nu hij het ontbreken van een RC aanhaalt om internationale bescherming aan te vragen, minstens om zijn niet-terugkeer naar India te motiveren. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.17. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijk praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India.

Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.18. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.18.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De update van de COI Focus "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", vermeldt dat "*Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocommissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]*" en "*Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security*

Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.”

2.18.2. Daarenboven kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI’s vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht “*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*” toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen.

2.19. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering “*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*”, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.20. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.21. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de “COI Focus” “CHINA INDIA” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, dat “*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.*”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige

wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: "Tijdens de *Cedocamissie* verklaarde de *Kalon van Security* dat wie naar *Dharamsala* terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een *recommandation letter* van de *CTA* moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de *SP (Police)*. Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de *Bureau of Immigration* en geldt dus voor héél India." Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen.

2.22. Verzoeker legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa kan blijken. Verzoekers bewering dat de smokkelaar alles regelde en dat hij de IC nooit gezien of gelezen heeft, is geenszins voldoende om een illegale reisweg aannemelijk te maken. Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten wat niet het geval is.

Bovendien aangezien verzoeker over een *Yellow Book (Identity Card)* heeft beschikt dan is de loutere bewering hierover geen enkele toelichting te kunnen geven, of dit op zijn identiteit was of niet, geenszins realistisch noch geloofwaardig is. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker voor zijn reis 950 000 roepies betaalt zonder minimaal na te gaan of dit niet tevergeefs is omdat de reisdocumenten niet naar behoren zijn opgesteld of voorzien zijn van het nodige Schengenvisum. Verzoekers loutere verklaringen dat zijn IC teruggenomen werd door de smokkelaar (gehoor p. 9-10) is onvoldoende om de waarachtigheid van zijn illegale reisweg aan te tonen.

Evenmin moet verzoeker indien hij over een IC beschikte ook een RC hebben kunnen voorleggen bij de aanvraag van een IC (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoeker faalt aldus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoeker beweerdelijk als Tibetaan vanuit Delhi intercontinentaal met een vals reispaspoort waarvan hij geen enkel gegeven kent, naar Europa is gereisd.

2.23. Verzoekers verweer "Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen", kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat "Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de *Cedocamissie* bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, *NORI-stempel* of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie *Cedoca* gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC". Gezien verzoekers illegale reis niet geloofwaardig is en hij geen problemen meldt bij de grenscontrole in de Schengenbuitengrenzen is het redelijk te veronderstellen dat zijn IC wel degelijk met verzoekers foto was voorzien en op zijn identiteit stond, temeer verzoeker wel andere documenten meebracht op zijn naam die bij een eenvoudige controle konden gevonden worden. Verzoeker kan dan ook hierdoor niet overtuigen over geen RC te hebben beschikt. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. "Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt" doet niets af van de administratieve afhandeling van voor zijn terugkeer.

2.24. Verzoekers attestaten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikken. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 23 en 24) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker niet aantoont geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.25. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.28. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK